

de vectoren waardoor bronnen worden gedistribueerd; bronnen die anders gemeengoed waren. Met de *last mile delivery* gaat het vooral om de efficiëntie in het laatste deel van de keten: de fysieke winkel is veranderd in een online interface. De consument is niet langer verantwoordelijk voor het transport van gekochte spullen van de winkel naar huis; dat doet de verkoper, of een tussenpersoon. Hoe makkelijker de weg van het magazijn naar de klant, hoe beter.

De vraag rijst wat de luxeproducten van de nabije toekomst zijn. Hier worden we aangeraden om niet te hamsteren vanwege het virus. Dus geen overvloedige inkopen van pijnstillers, pasta, toilet papier. Met solidariteit blijven de schappen gevuld. In je werk *Espeelho* (*Mirror*) spreek je over de Portugese lithiummijnen, een van de grondstoffen in de batterijen van laptops, telefoons en elektrische auto's. Als de megasteden van de toekomst zo groot zijn geworden dat het geen vanzelfsprekendheid meer is dat stadscentra makkelijk bereikbaar zijn voor bevoorrading, bieden elektrische bestelbusjes dan nog uitkomst? Zolang er lithium uit de mijnen blijft komen, worden de bestellingen bezorgd... maar wat als de bodem in zicht komt, wat is het volgende nieuwe witte goud?

Alle goeds,
Bas

This Article
Dit artikel
Niña Weijers

In response to the work of Mickey Yang

This article is about the freshwater fish that is used for the treatment of skin diseases. Consider the red garra for the fish that is also known as the doctor fish. For the fish known as the surgeon fish, see the unicornfish. For people who are known as Fish, see Fish (surname).

We are a ray-finned class of fish from the carp family. The most distinguishable features of the carp are the following: An absent stomach. Modified stirrup bones with throat teeth. An absence of teeth in the jaws.

We consider that last fact to be crucial. After centuries of relative calm in the rivers of Syria, Turkey, and Iraq at the start of this millennium, we were displaced from our homes. We were dispersed all across the world and ended up in drab bathing spots, improvised wellness centres, dilapidated stalls in China and Indonesia, Japan and Croatia. With our soft, toothless mouths we swim in basins of lukewarm water, hungry, longing for the algae we ate in the rivers of our origins, our delicious, rich rivers where the water wasn't still as it is here, but kept flowing endlessly. In stead of the algae, we eat human skin. That is our labour, eating the fat, dried layer of skin on old, outgrown feet. We eat because we are hungry, not because we consider such feet to be a delicacy.

There are predators that resemble their prey so that they may catch them unguarded. There are harmless animals that look like dangerous ones in order to protect themselves against danger. Unfortunately, we are a harmless breed that resemble cures for human ailments.

We hear you think: there are fish that are worse off; fish that are baked or steamed with thyme and lemon and eaten by humans; fish that must dive through hoops. There are depressed Orkas in captivity, with droopy fins that hang from sheer misery (but orkas are not fish).

You presume we aren't sensitive because we look so nondescript; small and greyish baby fish, mere bycatch. You presume we only have one function, the function you have assigned for us, namely eating human skin. You assume so because throughout the history of your existence, you always assumed that other species conform to the function you have in store for them.

The cuckoo disguises itself as a sparrow in order to leave her egg in another bird's nest. The egg camouflages itself as one of the eggs of the mother-host. The cuckoo youths chase away the remaining chicks from the nest.

The venomous coral snake disguises itself as the harmless milk snake.

The bush cricket imitates the mating call of the female cicada in order to bait the males and gobble them up.

The praying mantis has the appearance of a dead leaf, and lets itself flutter from a branch revealing a flair for the dramatic.

The stone puts on a snakeskin. The tree stump rolls from its place and imitates the sound it makes so convincingly that it appears real.

We're only small fishes; small, funny fishes that tickle your weary hands and feet with our toothless, sucking mouths. Call us Doctor fish, therapeutic fish, nibble fish. We are small but plentiful and wait patiently for the water to spill over the edges of our basins into the Lozingscanal, the Amstel, the Meuse, the Waal, the Rhine, the Mekong, the Yangtze, the Shinano... until we have become red garra, unicorn fish and dolphins in algae and plankton, in the stream of the water itself, that mirrors life, so meticulously that you won't even be able to tell one from the other.

London is a wounded city.

Populated by ecstasy casualties on day release from psychiatric units, disappointed lovers on night buses, parents who can't quite bring themselves to sell their Rave 12 inches at a carboot sale, all of them with haunted looks on their faces, but also haunting their interpassively nihilist kids with the thought that things weren't always like this.

BERTRAND

With the apocalyptic portrait that you paint of our world, how do you explain the hedonism that seems to prevail? It is hard not to raise the objection of orgasmic fevers, the way people enjoy technology. Is it a danse macabre or a glitch in your analyses?

PAUL

In the societies of the 17th century, dance had a political and choreographic dimension. Raves today remind me of something similar. They are like a political manifesto. Their significance comes from expressing the uneasiness of being together of mass individualism.

LONER

I want to be alone. But I want to belong, too.

On either side of the room, the walls are lined by gigantic stacks of speakers of erratic assembly. Some look as if they have been repurposed from wardrobes, others from TV cabinets, their electrical and cathode ray intestines ripped out to be replaced by cone-shaped woofers resembling black eyes, a visual dead end. The air hangs heavily with a pungent smoke, rippling with pulses of intensity that oscillate from one wall to the other.

LONER

Can I have a conversation with someone?

LONER LEADER

Sure you can. As long as there is no flirting or anything like that. That goes for dance nights as well. You all dance by yourselves. That's why we only play electronic music.

Lungs constricted, chestplates rattling, the throbbing body of the crowd holds its collective breath as one pressure wave after another surges through, jogging on the spot to mobilize the momentum in dance.

MARK

As I walk through the damp and drizzly South London streets in this abortive Spring, it strikes me the city is haunted, not only by the past but by lost futures. It seems to have less to do with a near future than with the tantalising ache of a future just out of reach. Dreams have been crushed by a series of dead end jobs.

Muted air horns flare like the ghosts of Raves past. Broken glass cracks underfoot. MDMA flashbacks bring London to unlife in the way that hallucinogens brought demons crawling out of the subways. Audio hallucinations transform the city's rhythms into inorganic beings, more dejected than malign. You see faces in the clouds and hear voices in the crackle. What you momentarily thought was muffled bass turns out only to be the rumbling of tube trains.

FRANCO

It's about frailty: the frail life of the generation of loners who have grown up in the age of precariousness and telematic isolation.

Spectral voices are echoed, reverbed into ghosts—lost in the viscous blobs of bass, the magnetic vibrations of a body snatcher. This is the masochism of the sound clash and its active production of dread.

--

Excerpts from: Mark Fisher *Ghosts Of My Life*, Paul Virilio *The Administration of Fear*, Yorgos Lanthimos *The Lobster*, Steve Goodman *Sonic Warfare*, Franco 'Bifo' Berardi *The Uprising*.

Dit artikel gaat over de zoetwatervis die wordt gebruikt voor de behandeling van huidziekten. Zie muidhond voor de soort die in het Verenigd Koninkrijk soms doktersvis wordt genoemd. Voor de vis die bekendstaat als chirurgvis, zie eenhoornvis. Voor mensen die bekend staan als Vis, zie Vis (achternaam).

Wij zijn een straalvinnige vissoort uit de familie van de karpers. De belangrijkste kenmerken van de echte karper zijn de volgende: Het ontbreken van een maag. Gemodificeerde kieuwbogen met keeltanden. Het ontbreken van tanden op de kaken.

Dat laatste feit is volgens ons van doorslaggevend belang. Na eeuwen van relatieve rust in de rivieren van Syrië, Turkije en Irak, werden we aan het begin van dit millennium van onze woonplaatsen weggerukt. We raakten verspreid over de hele wereld en kwamen terecht in troosteloze badplaatsen, geïmproviseerde wellnesscentra, krakkemikkige stalletjes in China en Indonesië, Japan en Kroatië.

Met onze zachte, tandeloze monden zwemmen we rond in bassins met lauwwarm water, hongerig, verlangend naar de algen die we aten in onze rivieren van herkomst, onze heerlijke, rijke rivieren waar het water niet stilstond als hier, maar eindeloos stroomde. In plaats van de algen eten we hier mensenhuid. Dat is onze arbeid, het eten van de dikke, eeltige laag huid op oude, vergroeide voeten. We eten omdat we honger hebben, niet omdat we deze voeten beschouwen als een delicatessen.

Er zijn roofdieren die lijken op hun prooidier om ze ongemerkt te besluipen. Er zijn ongevaarlijke diersoorten die lijken op gevaarlijke om zichzelf te beschermen tegen gevaar. Helaas zijn wij een ongevaarlijke soort die lijkt op een geneesmiddel voor mensen.

Wij horen u denken: er zijn vissen die het slechter hebben. Vissen die worden gebakken of gestoomd met tijm en citroen

en gegeten door de mens. Vissen die door hoepels moeten duiken. Depressieve orka's in gevangenschap, met vinnen die slap hangen van ellende (maar orka's zijn geen vissen).

U gaat ervan uit dat wij niet gevoelig zijn omdat we zo non-descript ogen. Klein en grijzig, bakvissen, bijvangst. U gaat ervan uit dat wij maar één functie hebben, de functie die u ons heeft toegedicht, het eten van mensenhuid. U gaat daarvan uit omdat u er in de geschiedenis van uw bestaan altijd vanuit bent gegaan dat andere soorten zich voegen naar de manier waarop ze voor u functioneel zijn.

De koekoek vermomt zich als sperwer, zodat ze haar ei in het nest van een andere vogel kwijt kan. Het ei vermomt zich als de eieren van de gastmoeder. Het koekoeksjong verjaagt de overige kuikens uit het nest.

De dodelijke koraalslang vermomt zich als de ongevaarlijke melkslang.

De sabelsprinkhaan imiteert het lokroep van de vrouwelijke cicade om de mannetjes te lokken en op te eten. De mantis heeft het uiterlijk van een dood blad, en laat zich met gevoel voor dramatiek van een tak dwarrelen.

De steen trekt een slangenhuid aan. De boomstronk rolt van zijn plaats en imiteert het geluid dat hij maakt zo overtuigend dat het echt lijkt.

Wij zijn maar kleine visjes. Kleine, grappige visjes die met hun zuigende tandeloze monden aan uw vermoeide handen en voeten kietelen. Doktersvisjes, noemt u ons. Therapievisjes, knabbelvisjes. Wij zijn kleine visjes, maar we zijn met veel en geduldig wachten we in onze bassins totdat het water over de randen klotst, het Lozingskanaal in, de Amstel, de Maas, de Waal, de Rijn, de Mekong, de Yangtze, de Shinano... totdat we zijn veranderd in muidhonden, eenhoornvissen en dolfinen, in algen en plankton, in de stroming van het water zelf, die het leven nabootst, zo geraffineerd dat je het één niet meer van het ander kan onderscheiden.

Free Literacy
Vrije geletterdheid
Erik Hagoort

In response to the work of Katja Mater